

Rama IX Art Museum Foundation

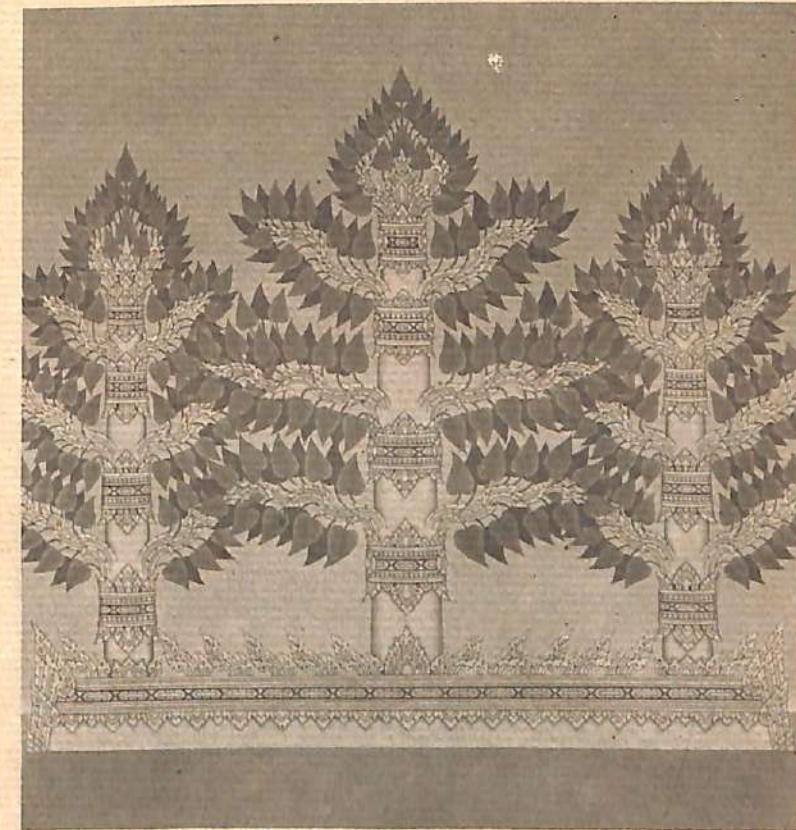
สมเด็จพระนางเจ้าสุทิดา

CHUANG MOOLPINIT

ART EXHIBITION AT THE NATIONAL GALLERY, CHAOFA ROAD, BANGKOK. 7-30 APRIL 1987.

9.00 AM.-4.30 PM. EVERYDAY

Rama IX Art Museum Foundation

ณ กาลสุดท้าย มหานทีได้ท่วมสกลโลก อันไพศาลจนหมดสิ้น
จึงอุบัติต้นโพธิ์ ขึ้นสามต้น อันเปรียบด้วย พระรัตนตรัย
อันเป็นที่อาศัยสุดท้ายของมวลมนุษย์ ซึ่งซ่อนกรองขึ้นมา
จากมหานทีนี้ ด้วยสวิงทองคำอันมีดละเอียด สามารถ
กรองลัดดิวอันเปรียบด้วยพระธรรม ผู้ที่ประกอบด้วย
กุศลบุญทั้งหลาย จักติดตามท้ายทองคำ แลมาอาศัยที่โพธิ์
สามต้นนี้ ส่วนผู้ที่มีอกุศลบาปทั้งหลาย จักลอลดตายทองคำ
จมนายในมหานทีคือ หัวงวัฏฏะนี้จนหมดสิ้น

รายได้จากการจำหน่ายสุจิบัตร
เข้ากองทุนมูลนิธิ เสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป

B-CAT-2-0045
COL-0001-04-1987

ชวंग มูลพินิจ

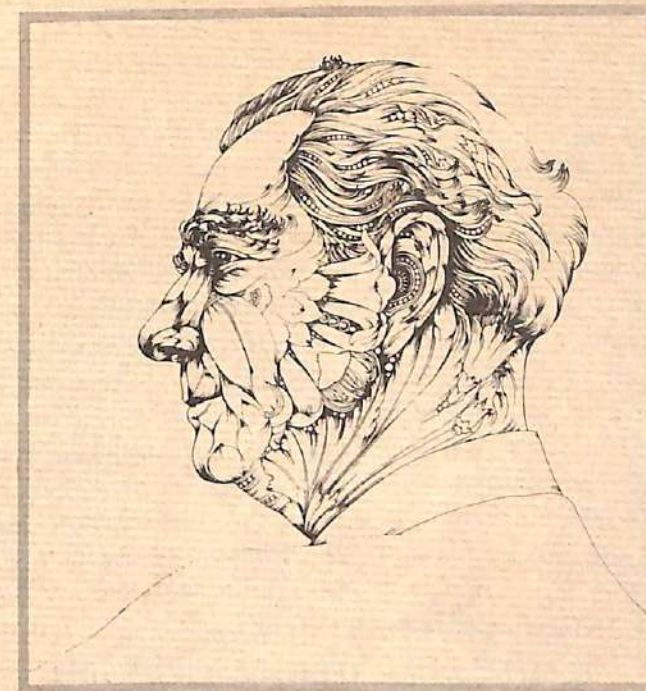
เกิด สมุทรสงคราม, ๗ ธันวาคม ๒๔๘๓
การศึกษา คณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากร
การแสดงผลงาน แสดงเดี่ยวครั้งแรกที่มินิเมนี สยามสแควร์
กทม.พ.ศ. ๒๕๑๓ แสดงเดี่ยวครั้งที่ ๒ ที่สถาบันวัฒนธรรม
เยอรมัน พ.ศ. ๒๕๑๔ แสดงเดี่ยวครั้งที่ ๓ ที่สถาบันวัฒนธรรม
เยอรมัน พ.ศ. ๒๕๒๓ แสดงกลุ่มหลายครั้งทั้งในและ
ต่างประเทศ
ปัจจุบัน เป็นศิลปินอิสระ
๑๑๑/๒ ซอยดีสมโชค ลาดพร้าว กทม.
โทร. ๓๗๗- ๖๒๔๔

CHUANG MOOLPINIT

Born in Samutsongkram, December 7, 1940.
Educated at Silpakorn University Bangkok.
First one-man show at the Mini Meni Gallery, Bangkok
in 1970, 2 nd one-man show at the Goethe Institute
Bangkok in 1976, 3 rd one-man show at the Goethe
Institute Bangkok in 1980, participated in group shows
in Thailand and abroad.
At present he is a freelance artist in Bangkok
111/2 Soi Deesomchoke, Lardprao, Bangkok,
Tel. 377-6249

Rama IX Art Museum Foundation

สุนทรียภาพ

Aesthetic สุนทรียภาพ กล่าวทางศิลปะหมายถึงความรู้สึก
โดยธรรมชาติของคนเราทุกคนซึ่งรู้จักค่าของวัตถุที่งาม ความ
เป็นระเบียบเรียบร้อยของเสียง และถ้อยคำที่ไพเราะ

ความรู้สึกความงามเป็นสุนทรียภาพนี้ ย่อมเป็นไป
ตามอุปนิสัยการอบรมและการศึกษาของบุคคลซึ่งเรียกรวมกันว่า รส (Taste) เพราะฉะนั้นความรู้สึกนี้จึงอาจมี
แตกต่างกันได้มาก แม้ระหว่างบุคคลต่อบุคคล กล่าวไปถึง
วัตถุอันเดียวกัน อาจทำให้ตาสีตาสารู้สึกว่างามว่าเพราะ
แต่ผู้ซึ่งได้รับการศึกษาและมีความรู้สูงอาจรู้สึกเห็นเป็น
ตรงข้ามก็ได้

ยกตัวอย่าง ตาสีตาสาชอบสิ่งที่มีสีสดดาด ชอบเสียง
ดนตรีที่ตั้งจนหนวกหู ถ้าได้เห็นภาพสีที่เล็ด ซึ่งมีองค์ประกอบ
เป็นสีซึ่งประสานกันอย่างสุ่ม หรือฟังเสียงดนตรีที่ประ
พันธ์ขึ้นโดยมีความประสานกันอย่าง "จิมโฟนี่" (Sym-

phony) ตาสีตาสาอาจรู้สึกเฉย ๆ ไม่รู้สึกว่างามหรือฟังเพราะ
จับใจ ข้าจะเกิดระคายตารำคาญหูของแกด้วยก็ได้

แท้จริง ความรู้ค่า (Appreciation) ต่อการประจักษ์
(Manifestation) ของศิลปะชิ้นตัวนี้ ก็เท่ากับเป็นความ
รู้สึกเบื้องต้นของความงามที่เป็นสุนทรียภาพ ซึ่งถ้าต่อไป
เจริญคลี่คลายขึ้นแล้วก็จะเปิดช่องให้ประสาทอินทรีย์ของ
ตาสีตาสารู้สึกนิยมยินดี คือรู้จักของ วิจิตรศิลป์ (Fine Arts)
ขึ้นได้ เพราะฉะนั้นความงามที่เป็นสุนทรียภาพจึงได้แก่
อินทรีย์ความรู้สึกของบุคคลซึ่งอาจเจริญงอกงามได้ด้วย
อาศัยการฝึกฝนปรนเปรอในการอ่านการฟังและการพินิจ
ดูสิ่งทั้งดงามเจริญใจ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งธรรมชาติหรือ
เป็นศิลปะ

ผู้ใดได้ยินเสียงที่แตกกร้าวไม่เข้ากันหรือมองเห็น
สิ่งที่น่าเกลียดขี้ดตา ก็มีความรู้สึกไม่พอใจขึ้นเองโดยไม่รู้สึก

ตัว ทั้งนี้เป็นเพราะประสาทอินทรีย์ของผู้นั้นเกิดระคายเคือง
ขึ้นเองจากความไม่ประสานกันของเสียงหรือสิ่งนั้น ๆ ตรง
กันข้ามถ้าเราได้ยินเสียงที่ไพเราะหรือมองดูสิ่งซึ่งงาม ความรู้
สึกอึดอัดใจก็จะเข้าครอบงำเป็นเจ้าเรือนในดวงใจของเรา
ทันที

อันที่จริงบุคคลที่มีความรู้สึกเจริญคลี่คลายดีแล้ว
ในเรื่องรับรู้ค่าของศิลปไม่ว่าจะเป็นเพราะมีอุปนิสัย หรือ
การศึกษามาดีแล้ว เมื่อได้อ่านได้ฟังหรือได้มองดูสิ่งซึ่งมี
การประจักษ์ทางศิลปะอย่างสูง คือศิลปกรรมที่เลิศแล้ว ก็
สามารถจะเข้าใจได้อย่างซาบซึ้งถึงความรู้สึกสะเทือนใจ
ทางสุนทรียภาพ (Aesthetic emotion) เหตุฉะนั้นสุนทรีย-
ภาพในทางศิลปะจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะมีสัมพันธ์อยู่
กับประสาทอินทรีย์ความรู้สึกของศิลปินและกับทั้งศิลปกรรม
ด้วย

ยกตัวอย่าง เมื่อเราสังเกตเห็นลักษณะ การวาง
ท่าทาง (Posture) ของรูปปั้นหนึ่ง “หยาบคาย” ไม่ละมุน
ละม่อม แม้รูปปั้นจะมีวิธีทำและมีการแสดงออก (Expres-
sion) ทางศิลปะอย่างสมบูรณ์ แต่เราจะไม่รู้สึกค่าในศิลปกรรม
นั้นเต็มที่ไม่ได้ เพราะเส้นนอกของรูปนั้นไม่เป็นสุนทรียภาพ
กล่าวคือไม่มีความประสานกัน

อีกตัวอย่างหนึ่ง รูปภาพหรือหนังสือที่ประพันธ์ขึ้น
หรือการประจักษ์อย่างอื่น ๆ ทางศิลปะที่ไม่สมควร ทำให้
เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ ก็คือที่วาดหรือพรรณนาถึงสิ่งที่
หยาบคายไม่ละมุนละม่อม แม้วาดหรือพรรณนาได้ดีเท่ากับ
ถอดเอาออกมาจากของจริง แต่โดยเหตุที่มีลักษณะในตัวของ
มันเองต่ำเราก็อาจกล่าวได้ว่าไม่เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้มีปัญญาเกิด
สนใจ

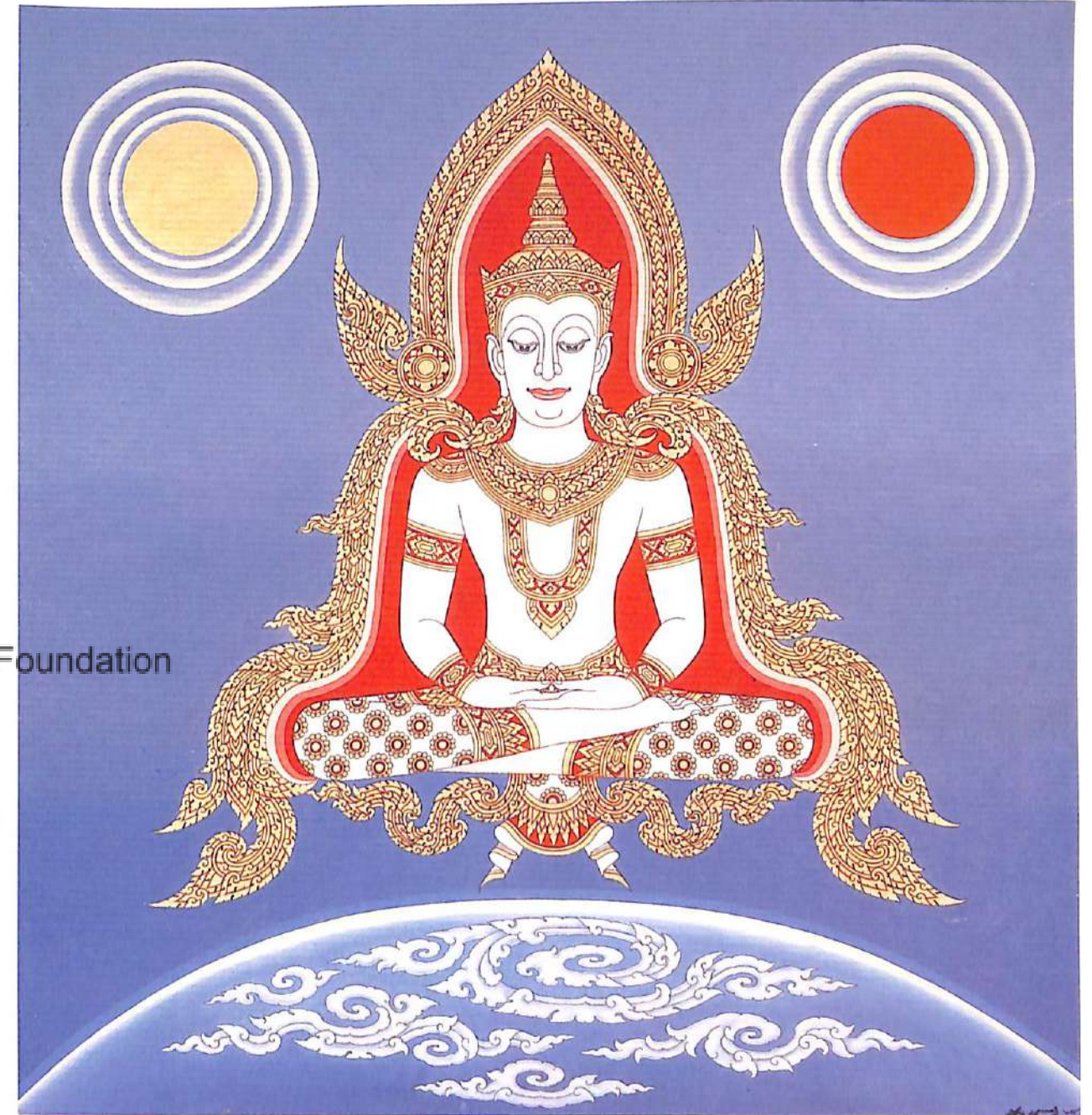
ตรงกันข้าม พระพุทธรูปที่งามหรือเทวรูปกรีก หรือ
ศิลปกรรมอื่น ๆ ที่เลิศเมื่อดูอ่านหรือฟังแล้วย่อมโน้มมาใจ
เราให้สู่ความคิดสูง ให้เรามีความรู้สึกสะเทือนใจในความ
งามขึ้นทันที เปรียบประดุจเป็นอำนาจของแม่เหล็กครอบงำ
อินทรีย์ความรู้สึกของเราทั้งหมด ทั้งนี้ก็เพราะวัตถุที่เราดู
หรืออ่าน หรือเสียงที่เราได้ยินอยู่นั้น เข้าไปสัมพันธ์อยู่กับ

ความปรารถนาทางจิตใจของเรา ทำให้เราไม่แสวงหาแต่
สิ่งที่มีคุณงามความดีอันสูง แท้จริงความรู้สึกสะเทือนใจ
ที่เกิดขึ้นในจิตใจของเรา อันเนื่องมาแต่สุนทรียภาพที่มีอยู่
ในสิ่งนั้น ไม่ใช่เป็นเพราะความงามหรือความประณีต
บรรจงที่มีอยู่เท่านั้นโดยลำพัง เพราะศิลปกรรมที่เลิศ ซึ่ง
นอกจากมีองค์ประกอบและวิธีทำที่สมบูรณ์แล้ว ยังต้อง
มีการแสดงความคิดสูง อันได้แก่ความคิดที่ขบคิดจิตใจของ
ผู้พินิจดูหรือผู้อ่านผู้ฟังศิลปกรรมนั้นขึ้นลอยสูงด้วย ด้วยเหตุ
ผลอย่างนี้ จึงยกเอาพระพุทธรูปหรือเทวรูปของกรีกขึ้น
มาเป็นอุทาหรณ์ เพื่อให้เห็นตัวอย่างศิลปอันสูงบริสุทธิ์
(Pure High Art) ซึ่งมีทั้งชีวิตจิตใจและรูปธรรมควบเข้ากัน
และประกอบขึ้นเป็นรูปศิลปชิ้นเยี่ยม

ตามที่กล่าวมานี้ ก็เป็นธรรมชาติอยู่ทีเดียวที่ศิลปิน
จะต้องฝึกฝนอบรมประสาทอินทรีย์ให้มีความรู้สึกเป็น
สุนทรียภาพอย่างสูงขึ้นไว้ เพื่อสร้างสรรค์ (Create) ศิลป
กรรมที่แท้จริง มิฉะนั้นศิลปที่ตนสร้างขึ้นจะมีลักษณะเป็น
อย่างผิวเผินเท่านั้น กล่าวคือจะสามารถแสดงเป็นศิลปได้
ก็แต่ส่วนความรู้ทางเทคนิคที่เป็นอาชีพของตนเท่านั้น แต่จะ
ไม่สามารถแสดงความคิดอันสูงให้ประจักษ์ขึ้นได้โดยอาศัย
ฝีมือทางเทคนิคเป็นเครื่องช่วย

เหตุนี้ทุกคนซึ่งปรารถนาจะเป็นศิลปินจะต้องฝึกฝน
อบรมประสาทอินทรีย์ให้มีความรู้สึกเป็นสุนทรียภาพ เมื่อ
มีประสาทอินทรีย์แก่กล้าเป็นสุนทรียภาพแล้ว ก็จะมีเกิด
ความเข้าใจขณะเมื่ออยู่เฉพาะหน้าสิ่งธรรมชาติ จะเข้าใจ
ซาบซึ้งศิลปได้เมื่อได้ยินเสียงลมที่รำเพยพัดมา มีเสียง
กระเส้า ๆ รวากับว่าเป็นเสียงกระซิบกระซาบ จะละล้ง
ละลานใจเมื่อได้เห็นฉวีวรรณแห่งแสงอรุณจะทำให้จิตใจ
ลอยลิ้มตัวเมื่อได้ยินเสียงดนตรีอันไพเราะ หรือรู้สึกซาบซึ้งใน
เมื่อได้อ่านวรรณคดีชั้นสูง เมื่อมีความรู้สึกขึ้นเช่นนี้ และ
เป็นเช่นนั้นเท่านั้น ก็จะทำให้ผู้นั้นสามารถสร้างศิลป เพราะ
ว่าประสาทอินทรีย์ให้มีความรู้สึกเป็นสุนทรียภาพของผู้นั้น
เป็นเช่นนั้นแล้ว ก็จะสามารถถ่ายทอดความรู้สึกเป็นสุนทรีย-
ภาพออกมาไว้ในสิ่งที่สร้างขึ้นเป็นศิลปได้

Rama IX Art Museum Foundation

พุทธภูมิ

ภาพนี้เป็นอุปมาของผู้เข้าสู่พุทธภูมิ จักต้องมีความหนักแน่น
อดทนเหมือนแผ่นดินอันรองรับสิ่งเร้าหมองของปฏิภพ
หมื่นทั้งปวงโดยมิได้เดือดร้อน อันวาดอุปมาไว้ด้วยพื้นดิน
หรือโลก แลจักต้องเต็มไปด้วย ความกรุณาอันหาขอบเขต
มิได้ อุปมาดังแสงอาทิตย์แลแสงจันทร์ อันส่องสว่าง ทั่วถึง
ทั้งบ้านเศรษฐีและบ้านยากจนนี้

จากศิลปะสงเคราะห์
ของ ศาสตราจารย์ ศิลป พีระศรี
แปลเป็นภาษาไทย โดย
ศาสตราจารย์ พระยาอนุมานราชธน

เด็กขี่ม้า

อุปมา เด็กเปรียบดุจจิตเต็มแท้ ม้าเปรียบดุจสรรพกิเลส
จิตเต็มย่อมผ่องใสบริสุทธิ์ เกินกว่ากิเลสเรื่อง เสร้าหมอง
จะทำอันตรายได้ มาควมไปทั้งสี่เท่าได้แก่ ความรัก โลก
โกรธ หลง แต่ก็หาทำอันตรายแก่เด็กไม่

Rama IX Art Museum Foundation

แมงดาทะเล

อุปมา แมงดาทะเลคือ ศีล สมาธิ ปัญญา กระตองอันแข็ง
เปรียบด้วย ศีล สามารถป้องกันภัยกิเลสทั้งปวง ความตั้ง
ตรงของตัวคือ สมาธิที่มีจิตแน่วแน่ หางอันแหลมนั้น เปรียบ
ด้วยปัญญาอันแหลมคม ย่อมทำลาย อวิชชา ตัณหา อุปาทาน
ซึ่งเปรียบด้วยรูปร่างกลมสีดำสามชั้นและสี่ชั้นนั้น

Rama IX Art Museum Foundation

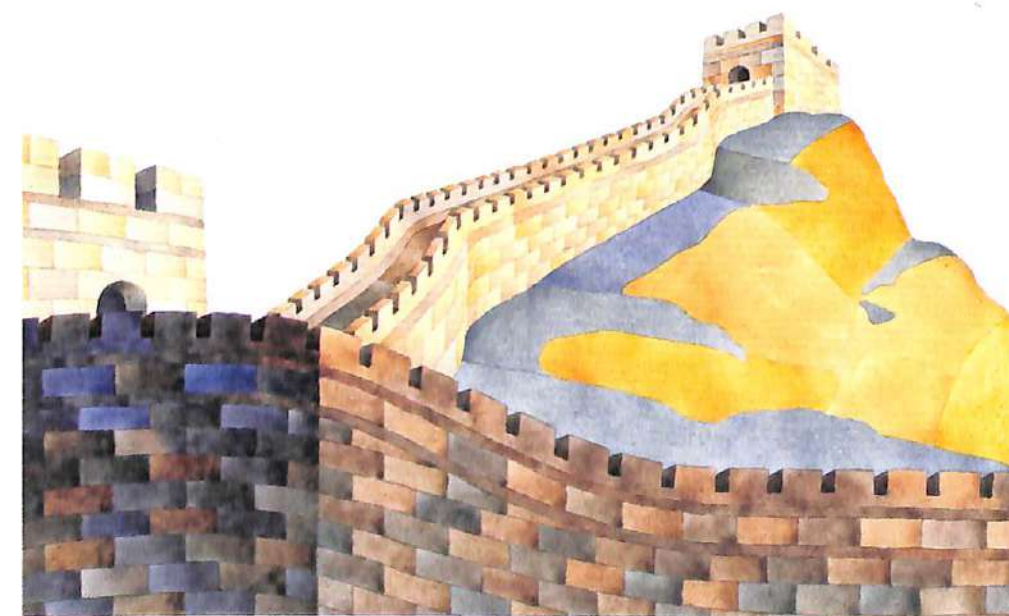
ผู้หญิงบนหลังราชสีห์ทองคำ

อุปมา หญิงบนหลังราชสีห์ทองคำเปรียบด้วย ความประมาท
ไม่รู้ภัยแห่งวิญญะ คือ ความ เกิด แก่ เจ็บ ตาย กลับมีความ
ยินดีในสิ่งชั่วทั้งปวง ดูหญิงบนหลังราชสีห์ทองคำ
มันจะไม่ทำอันตรายละหรือ?

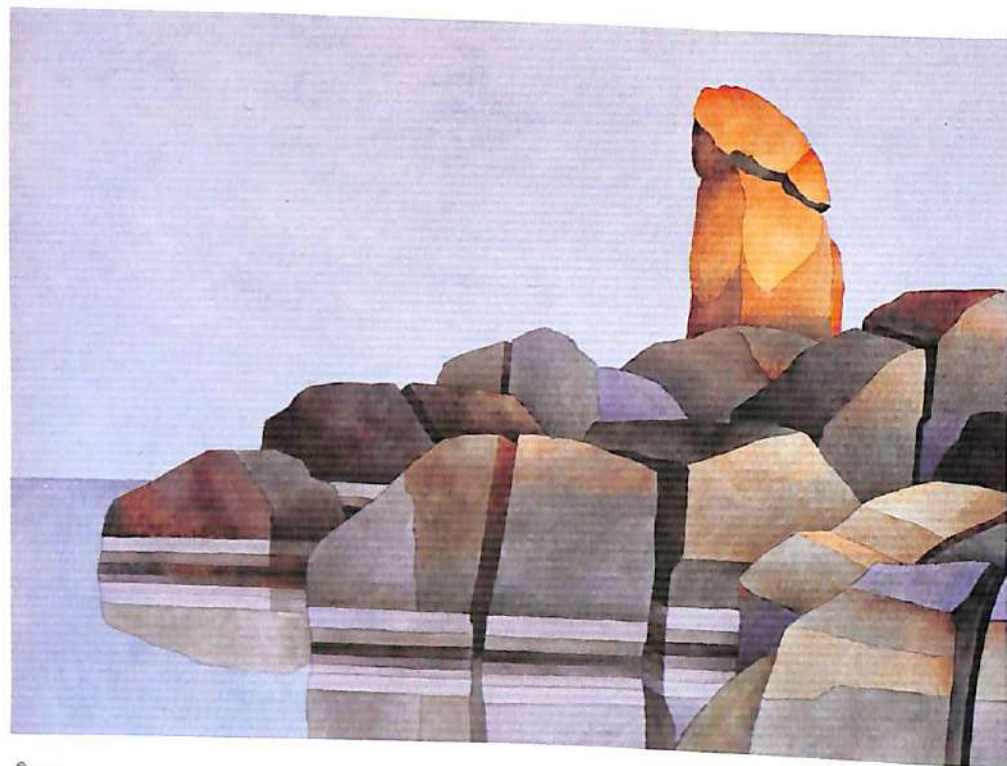
วัดอรุณ

๓๐" x ๒๑"

กำแพงเมืองจีน

๓๐" x ๒๑"

หินตา

๓๐" x ๒๑"

นกยูง

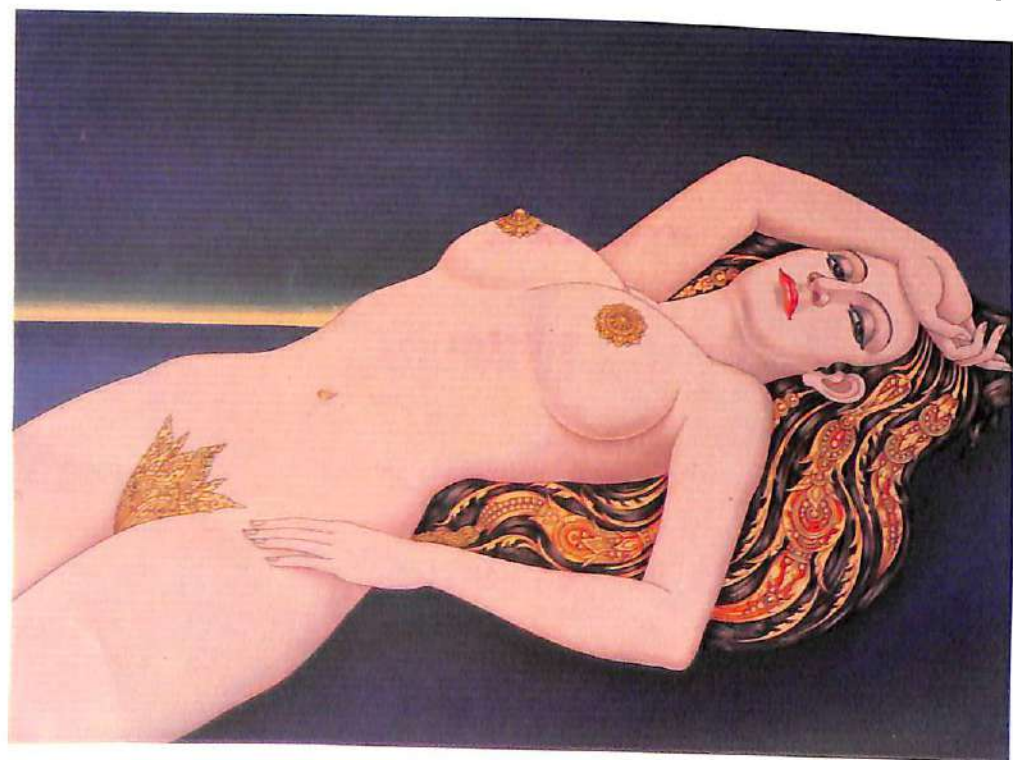
๓๐" x ๒๑"

ล่องแก่ง

๓๐" x ๒๑"

Rama IX Art Museum Foundation

ผู้หญิง

๓๐" x ๒๑"

สุโขทัย

๓๐" x ๒๑"

วัดพระแก้ว

๓๐" x ๒๑"

กาลี

๓๐" x ๒๑"

ผีเสื้อ

๓๐" x ๒๑"

Rama IX Art Museum Foundation

นางสมพงษ์

๓๐" x ๒๑"

ตึกแดง

วัฒนธรรมและศิลป์

ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี

ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาตินั้น ปรากฏว่ามีอยู่หลายสมัยที่พุทธิปัญญาของมนุษย์ไม่มีความสูงส่ง แต่ทว่ามีกำลังจิตเข้มแข็ง มีบางสมัยที่มนุษย์มีความเจริญก้าวหน้าอย่างใหญ่หลวง แต่มนุษย์กลับสูญเสียความเข้มแข็งทางด้านกำลังจิตไป

ในยุคเรานี้ จะเห็นได้ว่าสมองของมนุษย์ได้สร้างความสำเร็จในกิจการต่าง ๆ อย่างน่าชื่นชม แต่เมื่อพิจารณาในแง่ความก้าวหน้าของจิตใจแล้ว เราก็คงอยู่ในระดับต่ำมาก มนุษย์ได้ค้นพบพลังงานปรมาณู ส่งดาวเทียมขึ้นไปสู่ห้วงอวกาศเพื่อเป็นบริวารของดวงอาทิตย์ และได้บรรลุผลทางความเร็วอันน่าตื่นใจด้วยเครื่องจักรกล สิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลายเหล่านี้เกิดจากพลังและความรุนแรงอันมหาศาลนั้น แทนที่จะให้ความอภิรมย์ กลับบดขยี้จิตใจของเราลงไป ชีวิตได้กลายเป็นสิ่งที่ปราศจากเนื้อหาและดูเหมือนว่าประเทศยิ่งเจริญขึ้นเท่าใด ประชาชนพลเมืองก็ยิ่งจะต้องทำงานหนักเพื่อชดเชยมวลแห่งความต้องการอันเป็นสิ่งที่เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ตั้งแต่เข้าจนคำประสาธของเราเต็มไปด้วยความเคร่งเครียดไม่เคยผ่อนคลาย มิฉะนั้นก็หาไม่พอใช้พอกัน เราว่าวันมากจนวันหนึ่ง ๆ ไม่มีเวลาเหลียวดูฟ้าว่ามีเมฆหรือแจ่มใส เราละหนีจากธรรมชาติอันเป็นดุจมารดาที่ให้แก่สิ่งดีสิ่งงามแก่ชีวิตของเราไปอย่างผิดทาง ก็เพื่อที่จะสร้างโลกแห่งความหวาดกลัวและความเกลียดชัง สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือเจ้าลัทธินิยมวัตถุอันน่าพรั่นพรึงนั้นกำลังข่มขู่มนุษย์ทุกรูปทุกนามไปทุกหนทุกแห่ง ปัจจุบันนี้มนุษย์พากันคิดว่าอารมณีสักนิดที่ก่อปรด้วยความเมตตาสงสารรักใคร่ซึ่งกันและกันนั้นเป็นสิ่งที่ผิด มนุษย์ได้รับการสอนให้เป็นผู้ปราศจากความเมตตาปราณี ให้มีแต่ความโลภหลงและยึดวัตถุเป็นที่ตั้ง

การที่จะสร้างแนวต่อต้านลัทธิวัตถุนิยมนั้น ก็ต้องอาศัยหลักสำคัญ ๒ ประการ คือหลักธรรมอันบริสุทธิ์ทางศาสนา ประการหนึ่งและศิลปอีกประการหนึ่ง แท้จริงนั้น จากประจักษ์การทั้งหลายแล้ว ศิลปก็คืออาหารของจิตใจและพุทธิปัญญาของมนุษย์เรา ไม่ว่าวรรณกรรมดนตรี

จิตรกรรม ประติมากรรม และมณฑนศิลป์ เราได้ประสบแต่ความเฟลิดเฟล็นเจริญใจ ความสงบเยือกเย็นและบ่อเกิดของความหวังอันสูงส่ง ศิลปทำให้เราเป็นคนดีรักใคร่ซึ่งกันและกัน ทำให้เรามีภาวะเป็นมนุษย์ที่แท้จริง ฉะนั้นศิลปจึงเป็นสิ่งที่จะขาดเสียมิได้สำหรับชีวิตที่มีวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งบรรดาบุคคลที่เจริญแล้วทั้งหลายต่างสนับสนุนส่งเสริมทั้งในด้านศีลธรรมและด้านการเงินอย่างเต็มที่ ดังนั้น จึงได้มีการเปิดการแสดงแข่งขันศิลปกันทั้งภายในประเทศชาติของตนเองและระหว่างนานาชาติขึ้นทุก ๆ รอบปี ทุกบ้านทุกเมืองมีการสร้างอาคารขึ้นเป็นศูนย์กลางศิลป สร้างหอศิลป และพิพิธภัณฑ์ศิลปขึ้นสำหรับประชาชนได้ชื่นชมสมบัติมีค่ายอดยิ่งของชาติ บรรดาประเทศทั้งหลายต่างมีการตกแต่งสถานที่ราชการด้วยงานจิตรกรรมและประติมากรรม มีการส่งงานศิลปกรรมชิ้นสำคัญ ๆ ระหว่างประเทศไปแสดงยังประเทศอื่นเพื่อแลกเปลี่ยนความชื่นชมในรสนิยมทางศิลปซึ่งกันและกัน การกระทำเหล่านี้ทั้งหมด เกิดขึ้นได้ด้วยอาศัยศรัทธาปลาทะกอบด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะรักษาไว้ซึ่งแสงเพลิงอันรุ่งโรจน์ทางพุทธิปัญญา ให้มีชีวิตอยู่ได้ในยุคที่มนุษย์กำลังตกอยู่ในห้วงอันตรายที่จะกลายเป็นทาสของสิ่งผูกมัดทางกาย

ในโบราณสมัย ประเทศไทยเรามีศิลปกรรมเกี่ยวกับศาสนาอันน่านิยมชมชื่น ซึ่งคนไทยทุกคนต้องภาคภูมิใจแต่น่าเสียดายที่ไม่มีใครต้องการสร้างงานศิลปเพื่อส่วนบุคคล หรือสร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนั้น จึงไม่มีการเขียนการปั้นรูปเหมือน ไม่มีงานจิตรกรรมตกแต่งปราสาทราชวัง ไม่มีภาพเขียนตกแต่งบ้านขุนนางหรือผู้มีเงิน ไม่มีงานประติมากรรมประดับประดาอาคารบ้าน

ช่องหรือสวนอุทยานการสร้างงานศิลปะเกี่ยวกับศาสนา นั้นก็เพื่อที่จะเสริมสร้างศรัทธาปสาทะของพุทธศาสนิกชน ในทำนองเดียวกันการสร้างงานศิลปอันสวยงามก็เพื่อที่จะ เสริมสร้างความต้องการของบุคคลเป็นการส่วนตัว ซึ่งก่อให้เกิดความจำเป็นขึ้นเป็นประเพณีด้วยเหตุนี้เอง ความ นิยมชมชอบในศิลปปัจจุบันจึงอุบัติขึ้น

ศิลปะที่เกี่ยวกับศาสนาในประเทศไทยเรานั้น ถ้า มิได้อยู่ที่เหตุผลทางด้านความต้องการหรือเหตุผลทางด้าน เศรษฐกิจแล้ว ก็กลายเป็นศิลปะเกี่ยวกับการค้าไป เมื่อ ศิลปินไทยเริ่มเนรมิตงานศิลปร่วมสมัยปัจจุบัน (กับนานา ประเทศ) เป็นการส่วนตัว จึงมีน้อยคนที่มีความสนใจเลื่อมใสในกิจกรรมทางพุทธปัญญาใหม่นี้ ตรงกันข้ามโดยเหตุผล ทางความคิดและความรู้สึกตามประเพณีนิยม คนส่วน ใหญ่ไม่เข้าใจว่าศิลปะนั้นคือส่วนหนึ่งของชีวิตทางด้าน วัฒนธรรม ซึ่งไม่อาจจะหยุดนิ่งอยู่ตามสภาพเดิมได้ กล่าว คือต้องแปรเปลี่ยนไปโดยประการฉะนี้เอง ความคิดสร้าง งานศิลปอันเป็นต้นฉบับไม่ซ้ำแบบกับใครของศิลปิน ปัจจุบันจึงเกิดขึ้น ซึ่งแม้พิจารณาในแง่ศิลป จะไม่ถึงขั้น สำเร็จสมบูรณ์ ก็ยังมีคุณค่ากว่างานลอกแบบหรือเลียน แบบงานศิลปโบราณซึ่งได้กระทำซ้ำซากกันมานับเวลาเป็น ศตวรรษ ๆ เพื่อที่จะยืนยันข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ จำต้องกล่าว ถึงภาพเขียนบรรยายเรื่องราวเกียรติ หรือชาดกว่าภาพ เขียนเหล่านั้นมิใช่ศิลปเนรมิต ย่อมเป็นสิ่งน่าว่าศิลปิน อาจเขียนหรือปั้นหรือสลักลายเส้นเป็นเรื่องราวอะไรก็ได้ที่ตน ชอบ แต่งงานนั้นต้องแปลความหมายคุณลักษณะของเรื่องที่ ทำเป็นของตนเอง ซึ่งจะต้องเป็นเรื่องใหม่ มิฉะนั้นแล้ว เราก็ตกแต่งประดับประดาเคลือบถนอมบ้านเรือนด้วยรูปถ่าย จากศิลปกรรมชั้นสูงของโบราณเสียจะดีกว่า

สิ่งที่น่าเศร้าใจในเรื่องศิลปปัจจุบันนี้ก็คือศิลป กรรมเกือบทั้งสิ้นที่จัดแสดงในงานแสดงศิลปกรรมแห่ง ชาติที่แล้ว ๆ มาซึ่งกรมศิลปากรได้จัดขึ้นนั้น ไม่มีเลยสักชิ้น เดียวที่ทางราชการได้ซื้อไปติดตั้งตามสถานที่ราชการ งาน ศิลปกรรมแต่ละชิ้นซึ่งทำขึ้นในระยะ ๔ ปีที่แล้วมาจึงสูญหาย กระจัดกระจายไปสิ้น

ถึงเวลาแล้วที่ควรตระหนักว่า ขณะนี้ประเทศไทย เพื่อนบ้านของเราเขาส่งเสริมศิลปกันมาก แต่เราเองยังคง ปลอยให้เป็นไปตามยถากรรม ขอย้ำให้เราลองตัวของเรา เอง เพราะว่าเรามีรถยนต์ มีโทรทัศน์ มีเครื่องบินและอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้มิได้เป็นเครื่องสำแดงถึงความ มีวัฒนธรรมของไทยเลย สิ่งซึ่งเป็นเครื่องแสดงวัฒนธรรม นั้นก็คือการแสดงออกซึ่งความรู้สึกทางด้านจิตใจและ พุทธปัญญา จากการแสดงออกดังกล่าวนี้แหละ ที่ทำให้ เราเกิดความภาคภูมิใจ และรู้สึกไม่น้อยหน้าใคร เมื่อไร หนอ เราจึงจะเริ่มเข้าใจในความจริงข้อนี้กันเสียที?

บรรดาศิลปินยังมีความมั่นใจว่า ด้วยการเปิดเผย เช่นนี้ วันหนึ่งเขาอาจลบล้างปฐกษัตริย์ผู้รับผิดชอบให้ เกิดความสนใจในศิลป ซึ่งหมายถึงวัฒนธรรมของไทยขึ้น ได้ วัฒนธรรมไทยนั้นมิได้หมายถึงแต่เพียงว่าเราแต่งตัว อย่างไร เราหักทลายปราศรัยกันอย่างไร หรือเรานั่งเก้าอี้ แทนที่จะนั่งพับเพียบกับพื้น หากหมายถึงความคิดทางสมอง ความรู้สึกจากส่วนลึกภายใน และความมั่นคงทางจิตใจของ เรานั้นคือ ลักษณะอันแท้จริงของชาติ ไม่มีสิ่งใดที่แสดงออก ซึ่งความรู้สึกทางวัฒนธรรมยิ่งไปกว่าศิลป

Rama IX Art Museum Foundation

CULTURE & ART

PROFESSOR SILPA BHIRASRI
(C.FEROCI)

In the history of mankind periods are recorded of intellectual regress nevertheless with a strong spirituality and, vice versa, periods of great progress lacking any apiritual aims at all have occurred.

In our age the human brain has achieved stunning results, but spiritually we are at a very low ebb. Man has discovered atomic energy, sent artificial planets into orbit round the sun and attained a fantastic velocity with his machines And all these wonderful things, by their monstrous violence and force, crush our spirit instead of soothing it.

Life has become artificial and it seems that the more civilized a country is, the harder its citizens have to work in order to pay for a mass of artificial needs. From morning to night man's nerves are extremely tense, never relaxing lest his private financial budget should run into a deficit. We rush so much that one day we shall not have the time to see whether the sky is cloudy or clear, We have gone astray from Nature, our benevolent Mother, to create a world of fear and hatred. And the worst is that this horrible materialism is imposed upon all people all over the world, Sentimental feeling is a fault-man is taught to be brutal, cynical, materialistic.

To counterbalance the trend to materialism there are still two powerful means pure religious principles and Art.

Indeed, art in all its manifestations is the food of our intellect and spirit, In literature, in music, in painting and sculpture and in decorative arts we find pleasure, serenity and the source of high aspirations. Through art we become good; we love each other; we become truly humanized. Art is such an indispensable necessity for the cultural life of the nations that all civilized people sponsor it both morally and financially in a lavishing way. National and international competitions and exhibitions are organized all the year round in every town of every nation. Centres of art are built, galleries and museums represent for every citizen his most precious heritage. In most countries, it is compulsory by law to apply works of painting and sculpture to public buildings. Masterpieces are sent from one country to another for reciprocal appreciation. All this is done with faith and integrity to keep alive the flame of the intellect in an age menaced to become a slave of physical matter.

In Thailand, in the past, we had a splendid religious art of which every Thai must be proud. Unfortunately, as there was no demand for art by private persons, nor was art made for private purposes, no portraits, no mural decoration for palaces, no pictures for nobles or well-to-do people, no statuary to embellish houses or gardens were ever made. Now, while

religious art serves to support the emotive feeling of the believer, art made for private purposes serves to respond to traditional necessity for surrounding ourselves with beautiful objects; hence art appreciation.

As far as our country is concerned, once religious art was no more in demand or, for economic reasons it became commercial, and when Thai artists started to create individual contemporary art, only few persons took a favourable interest in this new intellectual activity. Indeed, for sentimental traditional reasons, to the contrary, many people did not understand that Art, being a living part of Culture, cannot be static, and, as such, an original conception, even if not quite successful in its artistic realization, is far better than copies or imitations, of what has been repeated for centuries. To insist that our artists must go on illustrating scenes from the Ramayana epic or from the Jataka means the end of creative Art. Of course, an artist may paint or model, or engrave any subject, he likes, but his work must be a personal interpretation of that subject, he must say something new. Otherwise, it would be much better to decorate our houses with photographic reproductions of old classic art.

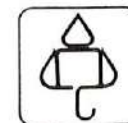
The regrettable result of this situation has been that of almost all the works exhibited in National Exhibitions of art, or-

ganized by the Fine Arts Department, not one has been officially acquired by the government to enrich an official building. One by one, the works done in the last nine years have been dispersed.

The time has come to realize that while all our neighbouring countries do so much for art, we still drift hopelessly at slack water. Let us not delude ourselves with all our motor-cars, television-sets, jet airplanes, etc. — that do not represent Thai culture. This is represented by intellectual and spiritual expression. This is what we ought to be proud of. It is in this sphere that we should feel second to nobody. WHEN SHALL WE START TO UNDERSTAND THIS REALITY?

Artists still have faith that through such displays they will one day be able to awake among responsible people the interest in art which means THAI CULTURE. This culture does not only mean how we dress, how we salute each other or squat on the floor instead of sitting in a chair. It means our mental capacity, our inner feelings, our spiritual aspirations, that is to say, our real racial character. Nothing more than ART expresses CULTURE.

Rama IX Art Museum Foundation

โรยพิมพ์พิมพ์พิมพ์

๕๗-๕๘ แพร่งสรรพศาสตร์ ถนนตะนาว กรุงเทพมหานคร

นายไพโรจน์ สายทิม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

โทร. ๒๒๓๑๗๑-๕, ๒๒๓๓๔๗๔-๕